

Alice Feeney

Tot de dood ons scheidt

A.W. Bruna Uitgevers

Amelia

Februari 2020

Mijn man herkent mijn gezicht niet.

Onder het rijden voel ik zijn blik op me rusten en ik vraag me af wat hij ziet. Hij herkent niemand, maar het blijft een gekke gedachte dat de man met wie ik ben getrouwd me bij een confrontatie op het politiebureau niet zou kunnen aanwijzen.

Ik hoef hem niet aan te kijken om te weten hoe zijn gezicht staat: knorrig, humeurig, in de ‘ik zei het toch’-stand. Ik blijf dus gewoon voor me uit kijken, naar de weg. En dat is ook nodig. Het sneeuwt nu zo hard dat ik me in een *whiteout* waan. De ruitenwissers van mijn Morris Minor Traveller kunnen het amper nog aan. De auto en ik zijn van hetzelfde bouwjaar: 1978. Wat je goed onderhoudt, gaat een leven lang mee, maar ik vermoed dat mijn man ons allebei best zou willen inruilen voor een jonger model. Adam heeft zijn autogordel al verschillende keren gecontroleerd sinds we van huis zijn gegaan en ik zie dat zijn handen als één vuist samengebald in zijn schoot liggen. Het is een rit van hooguit acht uur van Londen naar Schotland, maar harder rijden durf ik niet in deze sneeuwstorm. Zelfs niet nu de avond valt en we op meer dan één manier de weg kwijt kunnen raken.

Kan een weekendje weg serieus een huwelijk redden? Dat vroeg mijn man toen onze relatietherapeut met het voorstel op de proppen kwam. Elke keer dat die vraag van hem door

mijn hoofd spookt, wordt mijn spijtlijst herschreven. Het stemt me triest dat we zoveel tijd in ons leven hebben verspild door niet echt te leven. We zijn niet altijd degene geweest die we nu zijn, maar herinneringen kunnen van iedereen een leugenaar maken. Vandaar dat ik me op de toekomst richt. Op die van mij. Soms maakt hij er nog deel van uit, maar er zijn ook momenten waarin ik me voorstel hoe het zou zijn om weer op mezelf te zijn. Niet dat ik dat wil, ik vraag me alleen af of het niet beter zou zijn, voor ons allebei. De tijd kan een relatie net zo veranderen als de zee het zand naar zijn bewegingen plooit.

Toen we de weersvoorspelling hoorden, zei hij dat we ons tripje beter konden uitstellen, maar dat kon ik niet. We weten allebei dat dit weekendje weg onze laatste kans is om nog iets van onze relatie te maken. Of dat althans te proberen. Dát beseft hij wel.

Van mijn gezicht heeft hij geen besef, maar dat kan hij niet helpen.

Adam lijdt aan een neurologische aandoening, prosopagnosie geheten, wat inhoudt dat hij geen gelaatstrekken kan herkennen, ook niet die van zichzelf. Op straat loopt hij me geregeld voorbij alsof ik een volslagen vreemde ben. In de sociale omgang met anderen geeft het veel spanning, ook bij mij. Adam kan op een feestje omringd zijn door vrienden, maar evengoed het gevoel hebben dat hij niemand van de aanwezigen kent. Dus zijn we vaak samen. Bij elkaar maar alleen. Met zijn tweeën. Mijn man geeft me het gevoel onzichtbaar te zijn, maar dat komt niet alleen door zijn onvermogen gezichten te herkennen. Hij wilde geen kinderen, hij heeft altijd gezegd dat hij er niet aan moest denken dat hij hun gezichten nooit zou kunnen herkennen. Hij leeft zijn hele leven al met deze aandoening; ik leef ermee sinds onze eerste ontmoeting. Soms kan een vloek een zegen zijn.

Mijn man herkent me niet aan mijn gezicht, maar wel aan

andere dingen: de geur van mijn parfum, de klank van mijn stem, de grip van mijn hand, toen hij die nog in de zijne nam.

Huwelijken falen niet. Mensen falen.

Ik ben niet de vrouw op wie hij vele jaren geleden verliefd werd. Heeft hij er erg in dat ik er inmiddels veel ouder uitzie? Ziet hij dat er steeds meer grijze haren verschijnen tussen het blond? Veertig kan wel het nieuwe dertig zijn, maar de rimpels in mijn huid zijn echt niet allemaal lachrimpels. We hadden zoveel gemeen, we deelden geheimen en dromen, niet alleen een bed. We maken elkaars zinnen nog steeds af, maar met de verkeerde woorden.

‘Ik heb het gevoel dat we in rondjes rijden,’ mompelt hij voor zich uit en even vraag ik me af of dat op ons huwelijk of op mijn richtingsgevoel slaat. De onheilspellend leigrijze hemel lijkt een afspiegeling van zijn stemming, hij heeft de laatste kilometers geen woord meer gezegd. De weg voor ons is besneeuwd, de wind neemt toe, maar het is allemaal niets vergeleken met het koufront dat zich binnen in de auto opbouwt.

‘Kun je de routebeschrijving die ik heb geprint er even bij pakken en voorlezen?’ vraag ik, terwijl ik vergeefs probeer om geen irritatie in mijn stem te laten doorklinken. ‘Volgens mij moeten we in de buurt zijn.’

Anders dan bij mij hebben de jaren mijn man alleen maar goedgegaan. Zijn leeftijd, veertig plus, wordt slim gecamouflerd door een goed kapsel, gebruinde huid en een lichaam dat in topconditie wordt gehouden door zijn voorliefde voor halve marathons. Hij is iemand die altijd graag op de loop gaat, vooral voor de werkelijkheid.

Adam is scenarioschrijver. Hij begon ver onder de eerste sport van Hollywoods intrekbare ladder, waar hij zonder zetje nooit bij had gekund. Hij vertelt aan iedereen dat hij na school regelrecht in de filmwereld is beland, wat niet helemaal gelogen is. Toen hij zestien was, kreeg hij een baantje bij

de Electric Cinema in Notting Hill, waar hij popcorn en toegangskaartjes ging verkopen. Op zijn eenentwintigste verkocht hij de rechten van zijn eerste filmscenario. *Steen, papier, schaar* is nooit verder gekomen dan de ontwikkelingsfase, maar Adam hield er een agent aan over en die agent bezorgde hem een opdracht: het schrijven van een scenario op basis van een roman. Het boek was geen bestseller, maar de filmversie, een low budget Britse productie, won een BAFTA en een schrijver was geboren. Het was weliswaar niet hetzelfde als je eigen personages op het witte doek tot leven zien komen – het pad naar de verwezenlijking van je dromen is geen rechte weg – maar het betekende wel dat Adam zijn baantje als popcornverkoper kon opgeven en fulltime kon gaan schrijven.

Scenarioschrijvers genieten weinig naamsbekendheid en er zijn vast mensen die zijn naam niet kennen, maar ik durf er heel wat om te verwedden dat ze zeker één film hebben gezien waarvoor hij het scenario heeft geschreven. Ondanks onze problemen ben ik erg trots op alles wat hij heeft bereikt. Adam Wright heeft een zekere faam verworven door het bewerken van onopgemerkt gebleven romans tot kaskrakers, de ene na de andere. Ik moet bekennen dat ik weleens jaloers ben, maar dat lijkt me niet meer dan logisch gezien de vele nachten waarin hij liever met een boek dan met mij het bed in duikt. Mijn man bedriegt me niet met andere vrouwen of mannen. Hij gaat vreemd met hun woorden.

De mens is een raar en onvoorspelbaar wezen. Ik verkies het gezelschap van dieren, wat een van de redenen is dat ik in het Battersea Dogs Home werk. Viervoeters zijn over het algemeen betere kameraden dan tweevoeters en honden zijn niet wrokkig of haatdragend. De andere redenen waarom ik daar werk laat ik liever rusten. Soms kun je het stof van je herinneringen maar beter onberoerd laten.

Tijdens onze autorit hebben we een dramatische variatie

aan landschappen aan ons voorbij zien trekken. Bomen in alle schakeringen groen, langgerekte glinsterende *lochs*, bergen met besneeuwde toppen en een eindeloze weidsheid aan ongeschonden, onbedorven leegte. Ik heb mijn hart verloren aan de Schotse Hooglanden. Ik kan me niet voorstellen dat er een mooiere plek op aarde is – ik heb hem in elk geval nog niet gevonden. De wereld lijkt hier zoveel groter dan in Londen. Of misschien voel ik me kleiner. Ik kom tot rust in de vredige stilte en de verlatenheid, ver weg van alles. Al ruim een uur hebben we geen levende ziel meer gezien en daarom is dit de perfecte locatie voor wat ik van plan ben.

Links van ons kolkt een onstuimige zee, het geluid van de tegen de rotsen beukende golven brengt ons een serenade terwijl we onze weg naar het noorden vervolgen. De bochtige weg versmalt tot een landweg en de hemel, die van blauw naar roze, paars en zwart is overgegaan, weerspiegelt zich in de gedeeltelijk bevroren *lochs* die we voorbijrijden. Verder landinwaarts worden we opgeslokt door de bossen. Oude grove dennen met een dun laagje sneeuw op de takken, hoger dan ons huis, krommen zich in de harde wind die ze omver probeert te blazen als waren ze luciferhoutjes. De wind huilt spookachtig om de auto die ik maar ternauwernood op de weg weet te houden, en wanneer we een schuiver maken over het beijzede wegdek klem ik mijn handen zo stevig om het stuur dat mijn knokkels wit worden. Ik voel mijn trouwring. Een tastbaar teken dat we nog bij elkaar zijn, ook al kan ik genoeg redenen bedenken waarom het misschien beter was geweest uit elkaar te gaan. Nostalgie is een gevaarlijke drug, maar ik koester me in de herinneringen aan gelukkiger tijden die bovenkomen. Misschien is het nog niet zo'n verloren zaak als we denken. Ik werp een zijdelingse blik op de man die naast me zit en vraag me af of het nog mogelijk is om de weg naar ons terug te vinden. Dan doe ik iets wat ik al lang niet meer heb gedaan – ik strek mijn arm uit om zijn hand te pakken.

‘Stop!’ schreeuwt hij.

Het gaat allemaal heel snel. Jagende sneeuwvlokken met daarin het wazige silhouet van een edelhert, mijn voet die op de rem gaat staan, de auto die slipt, in een spin raakt en doorglijdt tot hij vlak voor het machtige gewei van het dier tot stilstand komt. Het hert knippert tweemaal met zijn ogen voor het zijn kop omdraait en doodgemoedereerd het bos in stapt alsof er niets is gebeurd. Zelfs de bomen ogen koud.

Mijn hart gaat als een razende tekeer en ik grijp naar mijn handtas. Mijn trillende vingers woelen door de tas, van mijn portemonnee naar mijn sleutels en weet ik wat allemaal voor ze mijn inhalator gevonden hebben. Ik schud en neem een pufje.

‘Alles in orde?’ vraag ik, voor ik er nog een neem.

‘Ik zei toch dat het een slecht idee was,’ antwoordt Adam.

Ik heb gedurende de autorit al zo vaak op mijn tong gebeten dat hij vol putjes moet zitten.

‘Ik kan me niet herinneren dat jij een beter idee had,’ kaats ik terug.

‘Acht uur rijden voor een weekendje weg...’

‘We hebben het er zo vaak over gehad dat we graag een keer naar de Hooglanden wilden.’

‘Naar de maan lijkt me ook wel wat, maar het zou fijn zijn als je het eerst met mij bespreekt voor je een raketvlucht boekt. Je weet hoe druk ik het op het ogenblik heb.’

Druk is een beladen woord in ons huwelijk. Adam draagt zijn druk-zijn als een insigne. Alsof hij een verkenner is. Het is iets waar hij trots op is: een statussymbool van zijn succes. Het geeft hem het gevoel dat hij iemand is, terwijl ik hem al die boeken die hij bewerkt het liefst naar zijn hoofd zou gooien.

‘We zijn waar we zijn omdat jij het altijd te druk hebt,’ bijt ik hem klappertandend toe. Het is nu zo koud in de auto dat ik mijn adem zie.

‘Sorry hoor, maar bedoel je dat het mijn schuld is dat we in

Schotland zitten? In februari? Midden in een sneeuwstorm? Dit was jouw idee. Eén voordeel: zodra we vermorzeld zijn door een omvallende boom of onderkoeld raken in die klote-kar van je, ben ik voorgoed verlost van je eeuwige gezeik.’

We bekvechten nooit in het openbaar, alleen privé. Ik heb gemerkt dat de meeste mensen alleen maar zien wat ze willen zien en wij zijn erg goed in het ophouden van de schijn dat alles goed gaat. Maar achter gesloten deuren is het al heel lang hommeles.

‘Als ik mijn telefoon had gehad, waren we er al geweest,’ zegt hij terwijl hij in het handschoenenkastje rommelt, zoekend naar zijn onafscheidelijke smartphone, die hij niet vindt. Mijn man denkt dat gadgets het antwoord zijn op alle problemen in het leven.

‘Ik heb nog gevraagd of je alles bij je had voor we vertrokken,’ zeg ik.

‘Ik had alles. Mijn telefoon lag in het handschoenenkastje.’

‘Dan zou hij er moeten liggen. Het is niet mijn taak om jouw spullen in te pakken. Ik ben je moeder niet.’

Ik heb meteen spijt van dat laatste, maar woorden zijn geen spullen die je retour kunt nemen. Adams moeder staat bovenaan de lange lijst van dingen waar hij liever niet over praat. Ik doe mijn best geduldig te blijven wanneer hij maar door blijft zoeken, ook al weet ik dat hij zijn telefoon niet zal vinden. Hij heeft gelijk, hij heeft hem in het handschoenenkastje gelegd. Maar ik heb hem er voor ons vertrek vanmorgen weer uitgehaald en ergens in huis opgeborgen. Ik ben van plan mijn man dit weekend een belangrijk lesje te leren, een waarvoor hij zijn telefoon niet nodig heeft.

Een kwartier later rijden we weer. We lijken wat meer op te schieten. Adam tuurt in het donker naar de uitgeprinte rou-tebeschrijving – hij moet altijd even schakelen bij een tekst die niet op een scherm maar op papier staat en geen boek of scenario is.

‘De eerste afslag rechts bij de volgende rotonde,’ zegt hij op een toon die zelfverzekerder klinkt dan ik had verwacht.

Algauw hebben we alleen nog maar de maan die ons bijlicht en ons wijst op de glooiingen in het landschap dat we tegenmoetrijden. De weg zelf is niet verlicht en de koplampen van de Morris Minor werpen slechts een flauw schijnsel op het wegdek voor ons. Ik zie dat de benzine begint op te raken. De laatste benzinepomp die we hebben gezien, zijn we ruim een uur geleden gepasseerd. Het sneeuwt inmiddels aan één stuk door, alleen de donkere contouren van bergen en lochs zijn nog zichtbaar.

Wanneer we eindelijk een oude, besneeuwde wegwijzer naar Blackwater zien staan, is de opluchting bijna voelbaar. Adam leest het laatste stukje van de routebeschrijving voor op een toon die bijna enthousiast klinkt.

‘Brug over en linksaf bij een bankje dat uitkijkt over een loch. Daar buigt de weg naar rechts, het dal in. Als je de pub passeert, ben je te ver doorgereden en heb je de afslag naar het huis gemist.’

‘We kunnen straks wel een hapje gaan eten in die pub,’ opper ik.

Geen van ons tweeën zegt iets als we in de verte de Blackwater Inn ontwaren. Ik sla af vóór we bij de pub zijn, maar we zien evengoed dat de ramen zijn dichtgetimmerd. Het spookachtige pand lijkt al geruime tijd verlaten.

De weg die het dal in meandert is adembenemend mooi, maar doodeng. Het lijkt wel of hij met de hand uit de bergwand is gehakt. Hij is amper breed genoeg voor ons kleine autootje en loopt langs een steile afgrond, zonder vangrail.

‘Ik geloof dat ik iets zie,’ zegt Adam terwijl hij zich naar de voorruit buigt en het donker in tuurt. Ik zie alleen maar een zwart uitspansel met eronder een deken van sneeuw die alles bedekt.

‘Waar?’

‘Daar. Even voorbij die bomen.’

Hij wijst in het niets en ik ga nog iets langzamer rijden. En dan zie ik het ook: een groot, wit gebouw, een eindje voor ons.

‘O nee, het is een kerk,’ zegt hij teleurgesteld.

‘Dat is het!’ zeg ik, als ik lees wat er op het oude houten bordje langs de weg staat. ‘Blackwater Chapel, daar moeten we heen. Dat moet het zijn!’

‘Hebben we dat hele eind gereden voor een weekend... in een oude kerk?’

‘Een verbouwde kapel, jazeker, en ik heb dat hele eind gereden.’

Ik minder snelheid en draai het ondergesneeuwde pad op dat van de smalle asfaltweg naar het diepste punt van het dal leidt. Aan onze rechterhand passeren we een kleine, rietgedekte cottage, het enige huis dat ik zie in de wijde omtrek, en als we daarna over een smal bruggetje rijden, stuiten we op een kudde schapen. Ze staan dicht op elkaar, griezelig verlicht door onze koplampen, en versperren de weg. Ik geef een paar keer een dot gas, ik toeter, maar ze blijven als één blok staan. Met hun in de duisternis oplichtende ogen hebben ze bijna iets bovennatuurlijks. Dan hoor ik gegrom achter in de auto.

Bob, onze joekel van een zwarte labrador, heeft zich het grootste deel van de reis koest gehouden. Hij is op een leeftijd dat zijn leven voornamelijk uit slapen en eten bestaat, maar hij is doodsbang voor schapen. En voor veren. Ik ben ook bang voor rare dingen, maar mijn angst is niet ongegrond. De schapen zijn niet geïntimideerd door Bobs gegrom. Opeens opent Adam het portier, waarop onmiddellijk een vlaag sneeuw naar binnen stuift en de kou ons om de oren slaat. Mijn blik volgt hem als hij de auto uit stapt, zijn gezicht afschermt en de schapen uiteendrijft om vervolgens een hek open te duwen dat door de kudde aan het zicht werd onttrok-

ken. Ik snap niet hoe Adam het in het donker gezien kan hebben.

Zonder iets te zeggen schuift hij weer naast me. Het laatste stuk rijd ik bijna stapvoets, want het pad ligt gevaarlijk dicht bij de rand van het loch. Ik begrijp waarom ze deze plek Blackwater hebben genoemd. Als ik voor de oude witte kapel de motor afzet, slaak ik een zucht van verlichting. Het was een uitputtende reis, maar we hebben het gehaald en eenmaal binnen zal ik me snel weer goed voelen, houd ik mezelf voor.

De sneeuwstorm is een schok voor mijn hele systeem. Ik trek mijn jas strak om me heen maar dat helpt niet tegen de ijzige wind die de lucht uit mijn longen slaat en de gekristalliseerde sneeuw die mijn gezicht mitrailleert. Ik haal Bob uit de achterbak en met zijn drieën banen we ons een weg door de sneeuw naar twee grote, gotisch ogende houten deuren. Een verbouwde kapel klonk in eerste instantie romantisch. Weer eens iets anders, leuk. Maar nu we er zijn, voelt het meer als de openingsscène van onze eigen horrorfilm.

De deuren van de kapel zitten op slot.

‘Hebben de eigenaars iets gezegd over een sleutelkastje?’ vraagt Adam.

‘Nee, de deur zou open zijn.’

Ik kijk omhoog langs het indrukwekkende witte gebouw, mijn ogen afschermend tegen de genadeloze sneeuw, en zie dikke, stenen muren, een klokkentoren en ramen met gekleurd glas in lood. Bob begint weer te grommen, wat hij zelden doet, maar het kan zijn dat er nog andere schapen of dieren in de buurt zijn. Dingen die Adam en ik niet kunnen zien.

‘Misschien zit er nog een deur aan de achterkant,’ oppert Adam.

‘Dat mag ik hopen. Anders moeten we straks de auto uitgraven, hij is nu al half ingesneeuwd.’

We ploegen door de sneeuw langs de zijkant van de kapel, Bob voorop. Hij trekt aan zijn lijn alsof hij een spoor in zijn

neus heeft. Maar we vinden geen deur, alleen maar meer glas-in-loodramen. En hoewel de voorkant van de kapel door buitenlampen wordt verlicht – de lampen die we al van verre zagen – is het binnen volslagen donker. In elkaar gedoken lopen we langs de andere kant van de kapel terug naar waar we begonnen zijn.

‘Wat nu?’ vraag ik.

Maar Adam geeft geen antwoord.

Ik kijk op en zie dat hij naar de voorgevel staart. De enorme houten deuren staan nu wijd open.

Adam

Als elk verhaal gelukkig af zou lopen, zouden we geen reden hebben om opnieuw te beginnen. Leven is keuzes maken en leren jezelf weer bij elkaar te rapen als het misgaat. Wat iedereen doet. Ook de mensen die veinzen dat niet te doen. Dat ik het gezicht van mijn vrouw niet herken, betekent niet dat ik niet weet wie ze is.

‘De deuren waren toch dicht, net?’ vraag ik, maar Amelia antwoordt niet.

We staan naast elkaar voor de kapel, bibberend van de kou, terwijl de sneeuw om ons heen wervelt. Zelfs Bob, die altijd blij is, kijkt zielig. We hebben een rit achter de rug waaraan geen einde leek te komen en de kloppende hoofdpijn aan de onderrand van mijn schedel maakte het er niet beter op. Ik heb te veel gedronken gisteravond met iemand met wie ik dat beter niet had kunnen doen. En niet voor het eerst. Maar ik wil het niet op de drank afschuiven; ook zonder een druppel alcohol in mijn lijf heb ik stomme dingen gedaan.

‘Laten we geen overhaaste conclusies trekken,’ zegt mijn vrouw na een poosje, maar ik denk dat we er al over een paar zijn gestruikeld.

‘De deuren zijn niet vanzelf opengegaan...’

‘Misschien heeft de beheerder ons horen kloppen,’ valt ze me in de rede.

‘De beheerder? Via welke website had je dit huis ook alweer geboekt?’

‘Het stond niet op een website. Ik heb dit weekendje weg gewonnen via de kerstloterij op mijn werk.’

Mijn reactie laat een paar tellen op zich wachten en de stilte laat ze langer duren dan ze zijn. Bovendien voelt mijn gezicht zo koud dat ik niet weet of ik mijn mond nog wel kan bewegen. Maar dat blijkt nog te gaan.

‘Wacht even... Hoor ik je zeggen dat een weekendverblijf in een oud Schots kerkje een prijs was in de kerstloterij van het hondenasiel?’

‘Het is een kapel, maar verder: ja. Wat is daar mis mee? We organiseren elk jaar een loterij. De prijzen worden door allerlei mensen gratis beschikbaar gesteld en voor de verandering heb ik eens iets goeds gewonnen.’

‘Fantástisch,’ zeg ik. ‘Echt heel goed, tot nu toe.’

Ze weet dat ik een hekel heb aan lange reizen. Ik haat auto’s en in één ruk doorrijden – we zijn niet één keer gestopt onderweg. Acht uur opgesloten zitten in dat antieke koekblik van haar, in barre weersomstandigheden, vind ik echt geen pretje. Ik zoek morele steun bij Bob, maar die heeft alleen maar oog voor de jagende sneeuwvlokken die hij uit de lucht probeert te happen. Amelia voelt zich in een hoek gedreven en gaat over op het passief-agressieve quasi opgewekte toontje dat ik vroeger zo amusant vond. Tegenwoordig kan ik het niet meer horen.

‘Zullen we naar binnen gaan? Het beste ervan maken? Als het echt erg is, vertrekken we gewoon en zoeken we een hotel. Desnoods slapen we in de auto.’

Ik maak mezelf liever van kant dan dat ik weer in haar auto ga zitten.

Mijn vrouw valt nogal in herhaling de laatste tijd en haar woorden komen elke keer weer hard aan, als een klap in mijn gezicht. *Ik begrijp je niet* vind ik het irritantst, want wat valt er te begrijpen? Zij houdt meer van dieren dan van mensen. Ik houd meer van fictie. Ik denk dat de problemen pas echt be-

gonnen toen we die dingen verkozen boven elkaar. Het lijkt alsof we onze huwelijksgeloften zijn vergeten, of hebben we die niet eens gedaan. Toen we elkaar leerden kennen was ik al verslaafd aan mijn werk, dat wel. Zij noemt het liever verslaafd aan schrijven. Iedereen is ergens aan verslaafd en alle verslaafden willen hetzelfde: ontsnappen aan de werkelijkheid. Toevalligerwijs is mijn werk mijn favoriete drug.

Hetzelfde maar anders, zeg ik tegen mezelf als ik aan een nieuw filmscript begin. Dat is wat iedereen volgens mij wil en waarom zou ik een beproefde formule wijzigen? Na een paar bladzijden van een boek weet ik al of het een bioscoopshit kan worden of niet – wat handig is, want ik krijg er te veel toegestuurd om ze allemaal van kaft tot kaft te kunnen lezen. Maar het feit dat ik goed ben in wat ik doe, betekent niet dat ik het de rest van mijn leven wil blijven doen. Ik heb zelf ook verhalen te vertellen. Jammer genoeg is Hollywood niet meer geïnteresseerd in iets origineels, ze willen daar alleen nog maar boeken in films of series veranderen. Wijn in water. Anders maar hetzelfde. Maar gaat dat ook op voor relaties? Als we in een huwelijk te lang dezelfde personages spelen, is het dan niet onvermijdelijk dat het verhaal gaat vervelen en dat we het opgeven, of de stekker eruit trekken?

‘Zullen we?’ onderbreekt Amelia mijn gedachtegang, staarend naar de klokkentoren op de spookachtige kapel.

‘Dames gaan voor.’ Wat ben ik toch een heer. ‘Ik haal de tassen wel even uit de auto,’ zeg ik snel om nog een paar tellen eenzaamheid te pakken voor we naar binnen gaan.

Ik moet altijd letten op wat ik zeg om anderen niet voor het hoofd te stoten: producers, managers, acteurs, agenten, auteurs. Tel daar mijn gezichtsblindheid bij op en ik durf rustig te zeggen dat ik het onderdeel op eieren lopen op olympisch niveau beheers. Op een bruiloft heb ik een keer tien minuten met een stel staan praten voor ik erachter kwam dat zij de bruid en bruidegom waren. Zij had geen traditionele trouw-

jurk aan en hij leek een kloon van zijn vele bruidsjonkers. Maar ik kwam ermee weg, want mensen voor me innemen hoort bij mijn werk. Een auteur zover zien te krijgen dat hij me de filmbewerking van zijn roman toevertrouwt, is soms moeilijker dan een moeder overhalen haar eerstgeborene bij een vreemde oppas achter te laten. Maar daar ben ik dus goed in. Helaas blij ik vergeten te zijn hoe ik mijn vrouw voor me kan winnen.

Ik vertel nooit dat ik aan prosopagnosie lijd, vooral omdat ik niet wil dat ik ermee word vereenzelvd. Serieus, wie het weet kan het over niets anders meer hebben. Ik hoef en wil geen medelijden, van niemand, en ik wil niet dat anderen me het gevoel geven een rariteit te zijn. Wat de meeste mensen niet lijken te begrijpen is dat het, voor mij, normaal is om geen gezichten te herkennen. Het is niets meer dan een kortsluiting in mijn programmatuur die niet verholpen kan worden. Ik wil niet beweren dat ik er geen moeite mee heb. Stel je maar eens voor hoe het zou zijn om je vrienden en familieleden niet te herkennen. Of dat je het gezicht van je vrouw niet herkent. Ik vind het verschrikkelijk om met Amelia in een restaurant af te spreken, omdat ik zomaar aan het verkeerde tafeltje kan gaan zitten. Geef mij maar een afhaalrestaurant. Als ik in de spiegel kijk, herken ik mijn eigen gezicht niet eens. Maar ik heb ermee leren leven. Ieder mens heeft zijn gebreken.

Met een gebrekkig huwelijk heb ik ook leren leven, geloof ik. Maar geldt dat niet voor iedereen? Dat bedoel ik niet defaitistisch, ik meen het. Dat maakt een relatie toch tot een succes, compromissen sluiten? Bestaat er wel zoiets als een perfect huwelijk?

Ik houd van mijn vrouw. Maar ik geloof niet dat we nog zo dol op elkaar zijn als vroeger.

‘Ik heb bijna alles,’ zeg ik als ik weer naast haar sta op de trap naar de deur, beladen met veel meer tassen dan er nodig

zijn voor een paar dagen weg. Ze kijkt met een boze blik naar mijn schouder, alsof ze er aanstoot aan neemt.

‘Is dat je laptoptas?’ vraagt ze, terwijl ze dat heel goed weet.

Ze kent me langer dan vandaag dus ik kan niet met een excuus op de proppen komen. In mijn verbeelding zie ik Amelia een *Ga direct naar de gevangenis*-gezicht trekken. Dit is geen goede start. Ik zal geen woord mogen schrijven dit weekend en ook niet langs *Start* komen. Als ons huwelijk een spelletje monopoly was, zou ik mijn vrouw dubbel moeten betalen elke keer dat ik op een van haar hotels zou komen.

‘Je hebt beloofd dat je niet zou werken,’ zegt ze op dat te-leurgestelde, klagerige toontje dat ik maar al te goed van haar ken. Mijn werk financiert ons huis en onze vakanties, maar daar heb ik haar nog nooit over gehoord.

Als ik bedenk wat we allemaal hebben – een mooi huis in Londen, een goed leven, geld op de bank – dan denk ik wat ik altijd denk: we zouden gelukkig moeten zijn. Maar alles wat we niet hebben is moeilijker te zien. De meeste vrienden van onze leeftijd hebben bejaarde ouders of jonge kinderen om zich zorgen over te maken, maar wij hebben alleen elkaar. Geen ouders, broers, zussen, geen kinderen, alleen elkaar. Het gemis van mensen om van te houden is iets wat we vanaf het begin af aan gemeen hebben. Mijn vader nam de benen toen ik klein was, te jong om me iets van hem te herinneren, en ik zat nog op school toen mijn moeder overleed. De jeugd van mijn vrouw was niet minder *Oliver Twist*, voor haar geboorte was ze al wees.

Bob redt ons van onszelf door weer naar de deuren te gaan grommen. Heel vreemd, dat doet hij nooit, maar ik ben blij dat hij de aandacht afleidt. Het is bijna niet te geloven dat die kleine pup, gedumpt in een schoenendoos in een vuilcontainer, is uitgegroeid tot zo’n grote labrador. Zijn snuit is al aardig aan het grijzen en hij loopt langzamer dan vroeger, maar hij is de enige van ons drieën die in staat is onvoorwaardelijke

liefde te geven. Ik ben me ervan bewust dat iedereen vindt dat we hem als ons kind behandelen, ook al zullen ze dat uit beleefdheid niet zeggen. Ik heb altijd beweerd dat ik het niet erg vond om geen kinderen te hebben. Wie geen papa- en mama-zeggens heeft, heeft zijn eigen toekomst voor het zeggen. Bovendien, wat heb je eraan om iets te willen waarvan je weet dat het niet voor je is weggelegd? Daar is het nu te laat voor.

Gewoonlijk voel ik me geen veertig. Ik vraag me weleens af waar de tijd is gebleven, wanneer ik van jongen in man ben veranderd. Misschien heeft het iets te maken met het werk dat ik doe en waarvan ik houd. Mijn werk houdt me jong, maar mijn vrouw maakt me oud. Amelia kwam op het idee om naar een relatietherapeut te gaan en dit tripje komt uit haar koker. 'Zeg maar Pamela', de zogenaamde 'deskundige', dacht dat een weekendje weg ons weer nader tot elkaar zou kunnen brengen. Alle weekenden en avonden thuis zijn dus blijkbaar van nul en generlei waarde. Wekelijkse sessies om je persoonlijkste gedachten te delen met een volslagen vreemde kosten meer dan het buitensporige tarief dat ze vroeg. Om dat geld en om nog een paar andere redenen, noemde ik de vrouw vaak Pammy of Pam als we haar zagen. 'Zeg maar Pamela' kon dat niet waarderen, maar ik kon haar niet waarderen, dus wat dat betreft stonden we quitte. Mijn vrouw wilde niet dat iemand zou weten dat we problemen hadden, maar ik vermoed dat het niet onopgemerkt is gebleven. De meeste mensen zien het teken aan de wand, alleen kunnen ze het niet altijd duiden.

'Kan een weekendje weg serieus een huwelijk redden?' Dat vroeg Amelia toen 'zeg maar Pamela' het voorstelde. Volgens mij niet. Daarom had ik zelf al een plan verzonnen, lang voor ik instemde met dat van haar. Maar nu zijn we hier, lopen we de stoep naar de kapeldeuren op en weet ik niet of ik het durf door te zetten.

'Weet je zeker dat je dit wilt?' vraag ik terwijl ik stilhoud voor we de drempel over stappen.

‘Ja. Hoezo?’ vraagt ze, alsof ze het gegrom van de hond en het gehuil van de wind niet hoort.

‘Ik weet het niet. Mijn gevoel zegt me dat er iets niet...’

‘Dit is geen horrorverhaal van een van je geliefde auteurs, Adam. Dit is het echte leven. De deuren kunnen toch door de wind zijn opengewaaid?’

Ze kan zeggen wat ze wil, maar de deuren waren niet alleen dicht, daarnet. Ze zaten op slot en dat weet zij net zo goed als ik.

We betreden een ruimte die kakkineuze Britten een *boot room* noemen en ik zet de tassen neer. Rond mijn voeten ontstaat een plasje van smeltende sneeuw. De flagstonevloer oogt antiek. Aan één kant bevindt zich een inloopgarderobe met rustieke houten vakken speciaal voor schoenen. En rijen kapstokhaken, die allemaal leeg zijn. We trekken onze besneeuwde schoenen en jacks niet uit. Deels omdat het hier binnen net zo koud is als buiten, maar misschien ook omdat het nog steeds niet zeker is of we hier zullen blijven.

Eén wand hangt vol spiegels, of beter spiegel-tjes, niet groter dan mijn hand. Ze verschillen in maat en vorm, zitten in ingewikkelde lijstjes en zijn lukraak met rustiek ijzerdraad aan rustieke spijkers aan de muur bevestigd. Zeker vijftig spiegelbeelden van onszelf kijken ons aan. Het lijkt wel alsof alle versies van onszelf die we hebben uitgeteerd om ons huwelijk te redden zich hier hebben verzameld om te kijken wat er van ons is geworden. Ergens ben ik blij dat ik geen gezichten herken. Ik vrees dat het flink zou kunnen tegenvallen als ik dat wel zou kunnen.

De spiegel-tjeswand is niet het enige interessante stukje binnenhuisarchitectuur. Aan de witgekalkte muur het verst van ons verwijderd hangen, als jachttrofeeën, de schedels en gewen van twee edelherten. In de holttes waar hun ogen hebben gezeten is een witte veer gestoken. Het is een beetje vreemd, maar mijn vrouw wil ze van dichterbij bekijken en

blijft gefascineerd voor de schedels staan, alsof ze zich in een kunstgalerij bevindt. In een hoek staat een oude kerkbank die mijn aandacht trekt. Hij oogt antiek en is dik bestoft, alsof hier in geen eeuwen iemand is geweest. Wat eerste indrukken betreft, is dit geen al te beste.

Ik denk terug aan hoe het was tussen Amelia en mij, in het begin. Het klikte tussen ons – we hielden van hetzelfde eten, dezelfde boeken, en de seks kon niet beter. Alles aan haar was mooi, wat ik wel en wat ik niet kon zien. We hadden veel gemeen en hadden dezelfde ideeën over wat we met ons leven wilden. Tenminste, dat dacht ik. Tegenwoordig lijkt ze iets anders te willen. Iemand anders, misschien wel. Want ik ben niet degene die is veranderd.

‘Ook zonder dat je in het stof tekent, snap ik het wel,’ zegt Amelia. Ik staar naar het kinderachtige, lachende gezichtje op de kerkbank waar ze op doelt. Ik had het nog niet gezien.

Ik heb het niet getekend.

Voor ik me kan verdedigen horen we de grote houten deuren achter ons dichtslaan.

We draaien ons meteen om, maar zien niemand. Het hele gebouw lijkt te sidderen, de spiegeltjes aan de muur zwaaien lichtjes aan hun roestige spijkers heen en weer en de hond jankt zachtjes. Amelia kijkt me aan. Haar ogen zijn wijd opengesperd en haar mond vormt een perfect ronde O. Mijn geest zoekt zoals altijd naarstig naar een rationele verklaring.

‘Jij dacht dat de deuren misschien door de wind waren opengewaaid. Misschien zijn ze nu dichtgewaaid,’ zeg ik, waarop Amelia knikt.

De vrouw met wie ik meer dan tien jaar geleden trouwde zou dat nooit hebben geloofd. Maar tegenwoordig hoort mijn vrouw alleen maar wat ze wenst te horen en ziet ze wat ze wenst te zien.